

דפי יגור

יום', י"ב באב תשפ"ד, 16.8.2024, גיליון מס' 5063

אחד משלנו

1. נוהל קבורה ביגור

רמי פלג: הדיון הזה הוא חלק ממהלך של ההנהלה לעדכון והסדרת נהלים שונים ביגור, שיהיה כמה שיותר "תורה שבכתב" וכמה שפחות "תורה שבעל פה". הנוהל שלהלן פורסם לציבור והגיעו אלינו מספר תגובות, חלקן קיבלנו וחלקן לא. החלטה שכבר קיבלנו היא לעצור קבורת אנשים שאינם חברי יגור, כי עד היום אפשר היה לקבור ביגור בני משק או קרובים מדרגה ראשונה.

הנוהל החדש מגדיר, שרשאים להיקבר ביגור תושבים הרשומים בתעודת הזהות כתושבי יגור. ומי שאינם תושבים או חברים, שהזמינו מקום ושילמו בעבר, כרגע ישנה כבר רשימה של 30 איש, הזמנתם תבוטל.

עצרנו לא רק בגלל מגבלת המקום אלא גם בגלל חוות דעת של עורך הדין, שלא חוקי לקבור ביגור מי שבתעודת הזהות לא מצויין שהוא תושב המקום. אירועים חריגים יובאו לאישור הנהלת הקהילה בהחלטה פה אחד. אנחנו מבינים, שיש מקרים שצריך להתייחס אליהם כחריג ויגיעו להנהלה להחלטת פה אחד.

עד עכשיו היתה ביגור, במידה רבה, אחידות בעיצוב המצבות. והשאלה האם לשנות נוהל זה תעבור לקלפי.

קבורת חברי יגור - הקיבוץ יממן את כל ההוצאות הנלוות לתהליך האבלות והקבורה. המקור הכספי הוא מענק דמי קבורה וקצבת פטירה (המתקבלים מהביטוח הלאומי) וכן תקציב הקהילה. יש קיבוצים בהם הקבורה מופרטת לגמרי, והמשפחה נדרשת להוצאות נוספות. אנו מציעים להמשיך את הנוהל הקיים.

ועדת אבלות והעיסוק בקבורה - צילה פז במזכירות, גדליה טולפין בשטח, וקרן אוחנה בוועדת אבלות - עושים עבודה נהדרת. צילה מופקדת על הרישום המדויק של כל הקברים והשמירה של המקומות לבני זוג. גדליה מנהל את בית העלמין וקרן אחראית על ניהול הלוויות וימי "השבעה". אנו מציעים שכל התפקידים האלה לא יהיו כפופים לנוהל קדנציות.

אנו מציעים ששינויים מהותיים (לדוגמה שינוי אופי המצבות) יתקיימו באסיפה. החלטות תפעוליות (כמה אנשים או איזה חומרים דרושים לקבורה) יהיו בידי הנהלת הקהילה וועדת אבלות.

אם הקלפי יחליט על ביטול אחידות המצבה, נדרוש מכל מי שבונה מצבה פרטית לשמור על מידות מסוימות.

יעל ס"ט רשף: אני מציעה לבסס את נוהל הקבורה ביגור הן על חוקי הביטוח הלאומי והן על נהלי יגור. הדרישה של הביטוח הלאומי היא שהנקברים בבתי קברות קיבוציים, צריכים להיות בעלי קרוב משפחה מדרגה ראשונה החי ביגור. בעבר הוחלט אצלנו שרק בן או חבר יגור לשעבר יוכלו להיקבר ביגור, ללא ההתניה של קרוב מדרגה ראשונה שחי ביגור. אני מציעה שכל בן יגור או מי שהיה חבר יגור יוכל להיקבר ביגור ובתנאי שיש לו קרוב משפחה מדרגה ראשונה החי כיום ביגור.

עטר רון: תודה לכל מי שעוסק בנושא המאוד כאוב. אני מבינה שלא רוצים להפריט את הקבורה. אבל לא ידעתי שמשלמים לנשים שנותנות את השירות במועדון ולחברים שקוברים, ומאוד לא נוח לי מול כל מי שעזר לנו בהתנדבות, כשאבא נפטר לא מזמן. האם כשקורן אוחנה מבקשת מחברים לעזור זה בתשלום? האם המשפחה יכולה להביא מתנדבים ולקבל את הכספים האלה? אם נשאר כסף כי המשפחה לא רצתה לעשות מצבה כזאת ועשתה אחרת, הוא הולך למשפחה? לפי המספרים שנאמרו כאן, יגור מקבלת מהביטוח הלאומי יותר מעשרת אלפים ש"ח. אם נשאר מזה משהו, זה הולך לקיבוץ או למשפחה?

אם אנחנו מפריטים את הקבורה, תנו לנו לבחור את המצבה ואת האנשים שיעזרו לנו במועדון ובקבורה. צריך שיהיה ביגור בעל תפקיד שאחראי על מיצוי זכויות משפחת הנפטר/ת, שיגיד לנו מה לעשות ומה מגיע לנו.

אני גם רוצה להגיד שהחיבוק שקיבלנו מהקהילה, ולדעתי מקבלת פה כל משפחה, הוא חיבור אדיר, אבל אם כבר עושים נוהל, שיהיה משהו מאוד ברור גם לגבי ההתכנסות אחרי הלוויה.

רמי פלג: ליעל ס"ט רשף, אני מניח שחס וחלילה כשנפטר בן שחי מחוץ ליגור וההורים חיים פה, הנהלת הקהילה תאשר קבורה ביגור. ההצעה של יעל פותחת את אפשרות הקבורה ביגור ללא מעט אנשים. מתישהו השטח המיועד לקברים לחברי יגור ייגמר. כרגע אין בחלקה המיועדת לאנשים מבחוץ מקום לכל השלושים שכבר רשומים. נכון שיש חלקה חדשה, שתספיק לעשרות שנים, אבל צריך לראות את האינטרס של חברי יגור קדימה.

לעטר, אני לא חושב שנכון להעלות פה מקרה אישי. והיתה איתכם אי הבנה גדולה, שכולנו מצרים עליה. דווקא לאור כל מה שאמרת, חשוב לכתוב נוהל ברור. טבלת התשלומים נוצרה, כי קשה למצוא מתנדבים ואין ברירה. לגבי התשלום של הביטוח הלאומי, על דעת הנהלת החשבונות וכל מי שעוסק בזה, אף אחד לא עושה פה קופה. הדוחות של כל הסעיפים, כולל בית העלמין, מוצגים פה באסיפה בתוכנית משק, ואפשר להיכנס לפרטים אם רוצים.

אמיר אלעד: אם הנפטר הוא מיגור, אבל השארים שלו הם לא מיגור, לאן זה הולכת קיצבת הפטירה, ליגור או לשארים?

גדליה טולפין: לדעתי, אם נמשיך לקבור אנשים לא מיגור, ייגמר השטח, ונקבור בתוך השורות של החברים. זה לא פסול אבל צריך לדעת. יש הרבה פניות של חברי יגור לקבורות אחים ואחיות שלא גרים ביגור.

אודי קינן: אודי קינן: הנושא הוא מאוד רציני. מגיעה סליחה מעומק הלב למשפחה שנפגעה. אני באופן אישי מתנדב להיות בצוות קרקע בלוויות. דרשתי שהעבודה הזאת תעשה ללא תשלום. לעיתים אנו מתקשים מאוד למצוא אנשים, ולכן משלמים.

לגבי קבורת אנשים מבחוץ, אנחנו צריכים לכבד את החוקים

רן אזנקוט (יו"ר ועדת ביקורת): יורם בן אדם אכפתי ואיש צוות ולזה אנו זקוקים בוועדה. דווקא לאור הדברים שנאמרו קודם, כשמישהו רוצה להתנדב, צריך לקבל אותו בידיים פתוחות. הלוואי שכמו יורם יהיו עוד אנשים שיצטרפו לוועדות, ואולי נוכל להחזיר טיפה את רוח ההתנדבות. **הוחלט:** להעביר את הנושא להצבעה בקלפי.

של המדינה. יש מקום נוסף בחלקה החדשה. אבל חייבים לנהוג באחריות לשנים קדימה. אני מציע לבדוק עוד הפעם את הסעיף שיעל הציעה ולראות אם הוא חוקי. **אמיר אלעד:** כמו שרמי הציע, ההצעה של יעל תחזור להנהלת קהילה ויעל תוזמן לדין. ההזמנה הזאת פתוחה גם לעטר. לאחר הדיונים יובא הנוסח הסופי לקלפי.

2. מועמד עצמאי לוועדת ביקורת: יורם ברנע

יורם ברנע: כששמעתי שהיו"ר פנה ואמר שמחפשים חברים לוועדת ביקורת, הצעתי את עצמי.

פרויקט בניית ממ"דים

הצעת דב ישורון (דרוש רוב רגיל):	הצביעו 179	(37.76% מהמצביעים)
נגד כל הצעות:	הצביעו 121	(25.53% מהמצביעים)
הצעת ועד ההנהלה (דרוש רוב של 2/3):	הצביעו 97	(20.46% מהמצביעים)
הצעת החברים (דרוש רוב רגיל):	הצביעו 74	(15.64% מהמצביעים)
הצעת יורם ברנע (דרוש רוב רגיל)	הצביעו 3	(0.63% מהמצביעים)

הצעת דב ישורון עוברת לסיבוב שני

ועדת חינוך

נבחרו: גבי זר אביב, נעם זיידל, אוקה בניסטי, רוני יובל, אילון דורפמן, סיון פרליס, אסתי זך, יעל ס"ט רשף

צוותים לבדיקה של "חוברת השינוי"

נבחרו: נטע גולן, קרן אוחנה, מירי לוי

ועדת ביקורת

אף אחד לא נבחר

ביום ו', כ"ט בסיון תשפ"ד, 5.7.24
הבאנו לקבורה את חברתנו
עירית מרכס ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה

ביום ה', כ"א בסיון תשפ"ד, 27.6.24
הבאנו לקבורה את חברנו
ישעיה סולומון ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה

ביום ג', ג' בתמוז תשפ"ד, 9.7.24
הבאנו לקבורה את חברנו
מתתיהו (מתוס) ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה

ביום ב', ט' בתמוז תשפ"ד, 5.7.24
הבאנו לקבורה את חברנו
יגאל טפר ז"ל
בית יגור אבל עם המשפחה

בית יגור משתתף באבלו הכבד
של אביטל תבורי והמשפחה
על מותה של אחותו
כרמלה ספיר ז"ל

שמתאימה לפרצלציה. התביעה שנציג כאן תאושר על ידי ועד ההנהלה ותעבור לדין בוועדה המקומית. אחרי שתאושר שם נוכל לעשות את הפרצלציה.

שוהם (ארכיטקט צוות השיוך): אנחנו נמצאים בשלב של שיתוף התוכנית עם הציבור.

אחר כך יש תהליך פורמלי בוועדה המקומית ובסופו, נניח 6-9 חודשים מהיום - אישור לתכנון פרצלציה.

התוכנית מגדירה מה מותר לעשות בכל חלק בקיבוץ. אנחנו כמעט לא משנים את מה שיש, רק מארגנים אותו אחרת, יותר נוח לחלוקה.

השינוי המרכזי הוא כ-26.5 דונם, שהיו מגורים ושטחים פתוחים, ואנו מציעים להפוך אותם לדרכי גישה וחניות.

המפה שאני מציג לאישור היא פרי תהליך ארוך, שעורבו בו יועצים שונים, למשל בתחום תכנון הנוף והתנועה, במטרה לשמר ככל שאפשר את צביון היישוב.

לכל דירה יהיה פתרון חניה וגישה. צריכה להיות גם אפשרות גישה לרכבים, שהם לא רק פרטיים, משאית זבל, רכב פינני או רכב שבא לשפוך פה בטון.

(מציג באופן מפורט את המפה ועונה על שאלות)

דפנה דורפמן (צוות השיוך): בתשובה לשאלות על תוכנית אב"י - היינו פה לפני כמה חודשים עם המתכננים של תוכנית האב, ובדקנו בראייה כוללת: דמוגרפיה, צרכי חינוך ושאלות כמו האם ניתן להרחיב את כרמל-זבולון, האם כדאי לשקול פיתוח מגורים באזור הרפת, ונושאים אחרים.

החומר נמצא ופורסם באתר יגור, ועל בסיסו התוכנית ששוהם הציג, שלוקחת אותנו לתוך השיוך ומתיחסת לכוונות של כאן ועכשיו. איך אנחנו מצליחים לצלוח את השיוך.

בהחלט יתכן שיגור תבקש עוד כמה שנים שינויים בתביעה ותוספת שטחי מגורים, אבל זה תהליך הרבה יותר ארוך, ואנחנו לא יכולים לעצור או להאט את השיוך בשבילו.

שוהם: תוכנית אב של יגור נכתבה בראייה של יגור לשנת 2045. זו תוכנית שמסתכלת מאוד רחוק עבורכם, ונגזרת שלה היא, כמו שאמרה דפנה, שאנחנו עושים מה שכאן ועכשיו, עושים את הדרוש כדי לאפשר לכם הכי מהר שניתן והכי יעיל את השיוך, כי ככל שנחכה, אתם באזור ביקוש, יהיו לזה מחירים. אנחנו חדורי מוטיבציה רק לנושא הזה ועושים את מה שצריך. יתר הדברים בהחלט נשקלו ויתכן שיהיה צריך לפתוח בשבילם תהליך סטטורי מקביל.

דב ישורון: התוכנית ששוהם מציג היא לא תביעה של יגור, אלא תביעה זמנית, חלקית, שמאפשרת לנו להתקדם בשיוך, זה רק על שטח המגורים.

אני חושב שהיה צריך להסביר את זה מההתחלה במבט על. אנחנו מנסים להגביל את הדין לוועדה מקומית זבולון בלבד. כי שם זה ידידותי ומהר.

1. מועמדים לצוות תק"א

אודי קינן: בחוברת השינוי קבענו שמשפחות אשר עובדות במשרה מלאה ועדיין רמת ההכנסה שלהן נמוכה, כי יש להם ילדים, יכולות לבקש סיוע בהשלמה לשכר בגובה התק"א שלהם.

התנאים הם ששני בני הזוג יעבדו במשרה מלאה (או יחיד במשרה מלאה), ויחשפו את היתרות הכספיות ואת החסכוניות והנכסים שלהם. אם אין להם מקור אחר, הם יכולים להעזר במנגנון התק"א שהקמנו.

כשהתחלנו לדבר על השינוי ב-2016 שילמנו מעל חצי מיליון שקל בחודש השלמות לתק"א, היום, לשמחתי, אנחנו באזור חמישים שישים אלף ש"ח בחודש, זה מעט מאוד.

הצוות שבוחן את הבקשות כולל את מנהלת משי"א, מנהל הקהילה ושני נציגי ציבור הנבחרים בקלפי. משי"א הוציאה קול קורא ונרשמו שניים - אורית אלעד ויוני קינן, שיעמדו לבחירה.

2. מועמדים לוועדת תכנון

שני זהבי: הוועדה עוסקת בכל הקשור בתכנון הסביבה הבנויה והסביבה הפתוחה בקיבוץ. יש לנו גם ייצוג בצוות התכנון של התביעה.

בימים אלה כל עשייה תכנונית, גם אם היא ציבורית וגם אם היא פרטית, נבחנת תחת העדשה של השיוך, במטרה אחת - שנתכנן ונבנה נכון היום, בהתאמה לתוכנית האב, ולתוכנית השיוך העתידית, כולל המרחבים הציבוריים, השטחים הפתוחים ושכונות המגורים.

המטרה היא לקדם ולשמר אסתטיקה ונראות מיטביים וכמובן לשמור על האינטרס הציבורי.

בשנתיים האחרונות ריעננו נהלים ישנים וקידמנו פרויקטים חשובים: סביבת מגרש הכדורגל, חידוש גן שרון, בטיחות בתנועה וחניות, שימור מבנים, שטחים פתוחים ועצים, עדכון נהלי עבודה מול הבניין והתשתיות, וכמובן מענה שוטף לבקשות בנייה פרטית. פרויקט נוסף שכבר אושר נותן מענה ליציאה והגעה בטיחותית אל בתי הילדים.

העבודה רבה, הדיונים טובים, הצוות משכיל ומקצועי. כיוון שהצוות קטן בשנים האחרונות, נשמח להרחיב אותו.

רמי פלג: בקלפי ייבחרו 4 חברים מבין רשימת המועמדים שלהלן: אמוץ אשר, אשר מרמוס, גבי שנער, הילה גפן, חני אבן רשף ולירון קינן.

3. הצגת התביעה (תוכנית בניין ערים) של יגור לשיוך

עופר אדר (פרוייקטור השיוך): לצוות השיוך יש צוות משנה שהוא צוות תכנון. צוות התכנון רוצה בסוף היום להגיע לפרצלציה ולשייך לכל משפחה מגרש או מגרש משותף. לפני שעושים את זה צריך לבסס את זה על תביעה

דב ישורון: כל מי שרוצה יכול להרשם במשרד הפנים כתושב יגור. אני לא חושב שאנשים ירצו לרשום את עצמם כתושבי יגור, כדי שיוכלו להיקבר כאן, אבל זאת בעיה.

מודי למדן: כיום צה"ל מאפשר לוויית צבאיות עם שינויים מהקבורה הצבאית הרגילה, שהיא לגמרי קבורה דתית. הצבא מאפשר הכנסת קריאה, שירים וכו'.

אני בעד להמשיך עם המצבות הסטנדרטיות של יגור, ואני שמח שבהצעה שמביאים לציבור על מצבה סטנדרטית או אישית, הגבילו את גודל המציבה למציבות הקיימות, כך שלפחות בינתיים לא ייווצרו "ארמונות" לעומת קברים רגילים. בכלל בתי קברות בעולם מבטאים בדרך כלל את אופי הקהילה והאידיאולוגיה שלה. בדרך כלל כשישנם שינויים בחברה בתי הקברות הם בין האחרונים להשתנות, כי זה בדרך כלל מנהגים שהם מאוד שמרניים.

מה שקורה עכשיו ביגור, כנראה, מבטא את רוח הקהילה שרוצה להשתנות.

אבשלום שוחר: אני חושב שהסעיף מה יכתב על המציבה חייב לרדת מסדר היום. זה לא עניינו של אף אחד, אלא בין החבר לבוראו וחייב להישאר מחוץ לאסיפה או להחלטה הציבורית של יגור. אני תומך בגודל נורמטיבי, גם אם לא זהה באופי, למצבות הנפטרים,

רמי פלג: הנוהג הוא לרשום רישום קבוע למעלה וחופשי למטה, אנחנו יכולים לשנות את זה, אם תוגש בקשה ויתקיים דיון מסודר בהנהלה.

הוחלט: הנהל חוזר להנהלה. חברים המעוניינים להיפגש עם ההנהלה מוזמנים. הצעות לשינויים יש להגיש בכתב.

מודי למדן: קיוויתי שמתני שהוא יהיה שיתוף הציבור בעניין התביעה, גם קראתם לפגישה הזו שיתוף הציבור, אבל אני רואה שזה שיתוף מאוד פאסיבי. התהליך הנכון היה צריך להתחיל מסקר מרחקים ודמוגרפיה וכיווני התפשטות של יגור, שצופה האם האוכלוסיה כאן תהיה של 1500 או 2500 אנשים. ואחרי זה לשאול את הציבור האם יגור צריכה מרכז אחד או יותר, או האם כדאי להכניס את העסקים של חברי יגור לתוך המשק. לדובלה, אם אתה אומר שאת התביעה האמיתית עוד יעשו וימשיכו אותה, אז אני מצפה לשיתוף ציבור אקטיבי ולא פסיבי כמו היום.

4. נוהל קבורה - המשך דיון

רמי פלג: הדגשתי בדיון הקודם, שהפרדנו בין דברים מאוד מהותיים, שנמצאים בתוך הנהל ודורשים אישור אסיפה, לבין דברים תפעוליים שמשתנים כל הזמן. שתי הסוגיות המהותיות, שיגיעו לקלפי, קשורות לקבורת עוזבים או בני יגור שחיים בחוץ, ולאופי המצבות.

זהבה שלם: אני מבקשת שוב, כי עד כה לא נענית, להופיע בפני הנהלת יגור ולהביע תחושותיי ומחשבותיי בנושא.

רמי פלג: כשחבר בא בעניין מסויים, צריך שיהיה נוהל ברור שמנהל קהילה או כל ממלא תפקיד אחר יפעל על פיו, כדי שההחלטה לא תהיה שרירותית. המקרה הספציפי של זהבה מדגיש את זה עוד יותר. זה דבר אחד. גם בעניין הפנייה לפגישה איתי או עם ההנהלה, היתה אי הבנה. אין שום בעיה לעצור את הנהל ולהיפגש. אין לחץ זמן פה.

שכונת הבריכה - קירות ראשונים

דיווח על השיוך

עופר אדר פרויקטור השיוך

הקיבוץ חייב לספק להם מגורים לכל חייהם. גם רמ"י מכירה בצרכים של אנשים אלו ומבטיחה שמגרש שגרים בו בעלי צרכים מיוחדים, ישלם תשלום סמלי מאוד על הקרקע. יחד עם נורית זיידל, בתיה טלמור והצוות שלהן הכנו תוכנית למגורים של כ-12 בעלי צרכים מיוחדים במגרשים המתאימים להם. בשבוע שעבר נפגשנו עם הנהלת הקהילה והצגנו את הפתרונות אליהם הגענו במשותף. התברר לנו, שיתכן ונצטרך לסמן דירות נוספות. סוכם שהנהלת הקהילה וצוות בעלי צרכים מיוחדים יגדירו לצוות השיוך את הצרכים, צוות השיוך יסמן את המגרשים האפשריים, וצוות בעלי צרכים מיוחדים יסמן מי גר איפה. חשוב לנו מאוד לסגור את הנושא הזה לפני סימון הדירות לחברים האחרים, מפני שאחרת לא יישארו מספיק מגרשים לקבוצה זו. יחד עם זה אנחנו עושים מאמץ, שהמגרשים יהיו מגרשים שבהם יש קשיים תכנוניים או מגרשים בהם לא ניתן לסמן דירות לחברים. אני חושב שהצורך לדאוג לאנשים אלו הוא חלק מליבת הערבות ההדדית הקיבוצית.

באסיפה האחרונה הציג האדריכל שוהם בן ארי את התב"ע, שלאחר האישור תאפשר לנו את המשך הדרך לפרצלציה.

הרבה עבודה הושקעה בהכנת כל המסמכים הנדרשים ואני רוצה להודות לשוהם והצוות שלו, ליועצים השונים, לצוות התכנון של יגור - שני זהבי, דובלה ישורון, אודי קינן, דפנה דורפמן וסיגל עמיר - על העבודה הגדולה.

המטרה המרכזית שלנו בימים אלו היא לקדם את סימון הדירות לכל המשפחות שעדיין לא סומנה להן דירת קבע. אנחנו מטפלים במקביל בשתי קבוצות:

קבוצה 1 - הקבוצה של משפחות ותיקות, שהדירה שלהן במגרש משותף עם חברים חדשים. פגשנו עד היום את כל המשפחות, שאנחנו חושבים שיש צורך לבחון איתן את האפשרויות העומדות לפניהן. עם חלק מהמשפחות הגענו לפתרון מוסכם ועם חלקן נשוב וניפגש בתקופה הקרובה, עד שנמצא ביחד פתרון שישיע את רצונן.

קבוצה 2 - קבוצת המשפחות הגרות בדירות מעבר. זו הקבוצה הגדולה ביותר שאנחנו צריכים לשבח. בקבוצה זו נמצאים גם זוגות צעירים רבים החיים במצוקת דיור. הכוונה שלנו היא להתחיל לסמן להן דירות בספטמבר.

הצעד הראשון יהיה פרסום רשימה של כל המשפחות בקבוצה זו וסדר הוותק לבחירת דירה משלהן. עם הצגת הרשימה, נפתח חלון של שבועיים, על מנת לאפשר למשפחות הרוצות בכך לערער על הוותק שלהן. בצוות הערעורים יישבו אודי קינן ואורלי מורן. כל הפרטים יפורסמו במועד פרסום הרשימה.

בעלי צרכים מיוחדים - לאורך חודשים ארוכים אנחנו מטפלים בנושא הדיור של קבוצה זו. קבוצה זו היא קבוצה של האנשים החלשים ביותר אצלנו. הם אינם חברי קיבוץ, שזכותם לשייך לעצמם דירה, עדיין

שיפוץ בית הכנסת

בימים אלו מסתיים פרויקט שיפוץ בית הכנסת. הרעיון לפרויקט נולד, כאשר נפגשתי עם גדי ועם הבן שלי בבית הכנסת לקראת העלייה לתורה שלו. באותו מפגש גיליתי, כי בית הכנסת לא שופץ ולא רוענן מזה שנים רבות, והריהוט בו היה ישן ודרש חידוש ושיפור.

באמונה ביכולות שלנו כקהילה, פניתי לרמי, מנהל הקהילה ביגור, בבקשה לתקציב לשיפוץ המקום. לאחר קבלת האישור, פניתי לערבה אליעז (שנקר) ושיתפתי אותה במחשבות שלי. היא התלהבה מיד מהרעיון, ולאחר אישורם של גדי ופינצי לביצוע, התחלנו בעבודה.

מטעמי תקציב החלטנו להתמקד בחלל המרכזי בלבד, בעוד שהחלקים האחרים נוקו וקושטו מעט. ניקינו את המקום, פינינו חלק גדול מהספרים הישנים שאינם בשימוש, רכשנו ריהוט וכסאות חדשים, התקנו וילונות ומאווררים מודרניים, כיבסנו מפות וטליתות, והברקנו את הפמוטים והחנוכיות.

אני שמחה ונרגשת, שכעת, לקראת החגים, המתפללים יזכו ליהנות מבית כנסת שמראהו מחודש ונעים יותר לעין.

לפני שאני עוברת לתודות, חשוב לי לפנות לכלל המשתמשים במקום: בית הכנסת הוא מוסד ציבורי של כולנו, והנראות שלו תלויה רק בנו. מעבר לפן הדתי, מדובר גם במבנה היסטורי עם סיפורים מרתקים. כל מי שעורכים אירועים במקום, אנא הקפידו לנקות לפני ואחרי, לכבס, לקפל ולשטוף את מה שהשתמשתם בו.

ועכשיו לתודות: תודה **לגדי ולפינצי** על התמיכה והיד החופשית בתכנון וביצוע. תודה **לעמית מרזל** על הצביעה, ולכל המתנדבים הרבים בכל שלבי הפרויקט - פינצי, פירוק, התקנה, הרכבה, סידור וניקיון, וכמובן גם על הנשנושים. תודה מיוחדת **לילדי כיתה ז'**, שהוכיחו שוב שיש לנו נוער נפלא. ולבסוף, תודה ענקית **לערבה**, שהלכה איתי יד ביד, ובלעדיה כל זה לא היה יוצא לפועל.

נטשה שור-גורליק

שוברים מחיצות בבית אחווה

שינוי פנימי בבית-אחווה: פורק הקיר שהפריד בין מרחב האכילה והחלל המרכזי. עקב הגידול במספר הדיירים היה מאוד צפוף, גם בחדר האוכל וגם בלובי. הפתיחה מאפשרת גמישות גם בחדר האוכל וגם בפעילויות החברתיות והתרבותיות.

שוחים לתקווה

פעילות עמותת "מצולות" בבריכת יגור

בשבועות האחרונים אירחנו את ילדי קיבוץ איילון בפעילות צלילה בבריכה שלנו. הפעילות נתרמה על ידי עמותת "מצולות".

עמותת "מצולות" עוסקת בחינוך באמצעות ספורט הצלילה. בימים של שיגרה פועלת העמותה עם בני נוער ונוער בסיכון ומלמדת אותם להכיר את העולם שמתחת למים. מאז תחילת המלחמה העמידה העמותה את התוכניות שלה לטובת בני נוער מפונים, תחילה באילת וכיום בצפון. הפעילות כוללת שיעורי בריכה וים, במטרה לאפשר לבני הנוער להחזיר את החוסן ואת הביטחון העצמי שהתערער, ולאפשר לקהילות שהתפרקו להתגבש שוב.

את העמותה הקים ומנהל בועז גלעדי מהושעיה. לבעז רגשות מיוחדים לקיבוץ

שלנו, שכן בראשית הדרך של העמותה ליווה אותה ספי בארי ז"ל, ובמידה רבה עיצב את אופייה.

בועז: לעולם לא אשכח את ספי, ואת תרומתו בעיצוב דרכה של העמותה. במידה מסוימת, הפעילות שלנו הקיץ ביגור, סוגרת מעגל. אני מבקש להודות באופן אישי לישי בירמן על ההירתמות, החיוך הגדול והלב הענק, ולעינב רוזאו על החום והפינוק של הילדים.

חיי הלילה

פעילות ערה נרשמה בימים האחרונים בגזרת העופות הדורסים

ליד הבריכה נתקעה תנשמת על עץ. מטייל שירד בשביל ראה אותה תלויה הפוך, התקשר ל"ח-י-בולנס", והם הזעיקו את דותן, שיצא לשם עם סיון, הבת. הציפור הסתככה ברשת נילון בתוך שיח קיסוס גבוה על העץ, אולי בעקבות טרף, נתקעה ושברה את הרגל. דותן היה צריך לטפס בסולם גבוה להגיע לעץ, ואז לטפס עוד על העץ. ה"ח-י-בולנס" נתן עזרה ראשונה ולמחרת הובאה התנשמת לבית החולים.

לפני שבוע התקשרו תושבי שכונת "פואבלו איספניול" והתלוננו על צריחות עורכים, שניסו לגרש אוח שישב על ליד העץ הגדול של משפחת קול.

דותן: באתי והוא לא נראה לי במצוקה, חשבתי שהוא סתם נח שם בשעות היום ובערב יעוף. ובאמת, באתי לסיכוב בערב והוא כבר לא היה, חשבתי שהכול הסתדר. למחרת בערב סוטה התקשרה ודייוחה על ינשוף על הגדר, שנמצא במצוקה ובסכנה שהחתולים יפגעו בו. היא שמרה עליו עד שהגעתי ומיד זיהיתי את האוח, הוא נלקח חולה לבית חולים, והוא שרד.

עירית מרכס - לזכרה

עירית נולדה ב-8.5.1944, להוריה יוסף ואלה מרכס ולאחיה משה, הגדול ממנה במספר שנים.

במהלך ילדותה גדלה עירית ביגור והשתלבה בחברת הילדים.

עמליה, חברתה לכיתה, מספרת, שאהבה ללכת עם עירית לבית הוריה, כי שם היה פטיפון ושמעו מוזיקה קלאסית. גם אביה של עמליה שמר קשר עם הוריה היקים של עירית בשל אהבתם המשותפת למוזיקה.

חייה של עירית לא היו קלים כבר מילדותה. בגיל 18 חלתה ואושפזה בבתי חולים. בכל אותם ימים אביה טיפל בה במסירות יוצאת דופן.

ליגור הייתה מגיעה בחופשות, תמיד עם שמחה ורצון אדיר ליצור קשר עם מי מחברי יגור, אותם פגשה על אחד השבילים.

גאולה, חברתה לכיתה, מספרת על טוב לבה של עירית והחיוך הגדול שעל פניה שעה שנפגשו. עירית תמיד זכרה את תאריך יום ההולדת שלה ונהגה לברך אותה, גם אם נפגשו קרוב למועד. היתה בה גאווה על כך שזכרה תאריכים אלו.

עירית הייתה קשורה מאוד להוריה, ומאז מותם המשיכה לדבר עליהם בגעגוע רב.

אשת הקשר של עירית ביגור הייתה אילנה ליבנה מהצרי, אשר דאגה להביא אותה לביקורים ביגור, דבר שהסב לה אושר.

בהוסטל, בו התגוררה עירית שנים רבות, ידעה ליצור קשרים חברתיים והייתה אהובה על חבריה, כמו כן תרמה רבות למורל גבוה באירועים ובמסיבות.

חייה של עירית היו קשים ומורכבים, וכל חייה התמודדה עם מחלה קשה, אשר לא אפשרה לה לבנות חיים רגילים.

וממש כדברי המשוררת יונה וולך - כך חייה עירית:

”מישהו אחר
חושב את מחשבותיך
מכוון את דרכיך
את מהלכיך
את כל חיך
מישהו אחר
מכוון את גורלך”

ועכשיו, תמו חייה הקשים של עירית ומצטרפת היא אל הוריה ואחיה, אליהם התגעגעה כל חייה.

נוחי בשלום, עירית יקרה. אולי עכשיו תשקוט נפשך המיוסרת כל כך.

יהי זכרך ברוך

ישעיה סולומון - לזכרו

אבא נולד בשנת 1945 לאיווי זייל ודוד זייל ונקרא על שם סבו מצד אמא.

ילדותו עברה עליו בעיר בומביי שבהודו. בזיכרונותיו הוא תיאר את התקופה שבה גר עם הוריו בחדר קטן, וכאשר נולד אחיו הקטן מייקל, עברה המשפחה לבית דו-קומתי. אבא זכר לטובה את האומנת שהוצמדה לו ולאחיו, אשר טיפלה בהם באהבה רבה ויצרה עמו קשר עמוק.

אבא אהב במיוחד את ימי המונסון החמים והגשומים, כאשר הלימודים בבית הספר בוטלו והוא ושאר הילדים יצאו לשחק במי השטפונות ולשוט בספינות ברחבי העיר.

בגיל 6 הוריו החליטו להעבירו ללמוד בבית ספר פרטי, שנחשב באותם זמנים לאחד הטובים באזור. המעבר לבית הספר היה קשה עבור אבא בשל המשמעת החמורה והנוקשה שהוטלה שם. בית הספר היה נוצרי, ואבא נדרש להתפלל ולחגוג חגים נוצריים, ואף היה חלק ממקהלת הכנסייה. למרות זאת, הוא קיבל חופשה בראש השנה וביום כיפור בנוסף לחגים הנוצריים. אבא הצטיין בכל ענפי הספורט ואף ייצג את בית הספר בתחרויות שונות.

בגיל 13 הוריו שלחו אותו ללמוד יהדות אצל רב. בחגים הצטרפה המשפחה לבית כנסת רפורמי, אולם השפה העברית הייתה זרה לו, שכן בבית דיברו הינדית ואנגלית.

לאחר שסיים את התיכון, החליט ללמוד הנדסאות מכונות באוניברסיטה. תחום זה היה אהוב עליו, והוא עבד במספר חברות בתחום הבנייה.

בשנת 1969 החליט לעלות לישראל. את הדרך לארץ הוא עשה דרך טהרן, שם שהה כשבוע.

בדרכו לאולפן בקיבוץ עמיעד, המכונית שבה נסע נתקעה בכביש הראשי וכך הגיע ליגור.

באולפן אבא הכיר את אמא, שהייתה המורה שלו לשפה העברית. בשנת 1970 הם החליטו להינשא ולהקים משפחה בקיבוץ יגור. במשך השנים הם הביאו לעולם ארבעה ילדים: שני, דביר, קרן ויונתן.

בשנת 1972 התחיל אבא לעבוד במפעל לגין שבקיבוץ. הוא אהב מאוד את העבודה במפעל והיה מסור לה. במהלך השנים הוא התקדם והיה ידוע במקצועיותו ובאהבתו לתחום.

בשנת 1991 נפטרה אמנו ואבא התקשה לקבל את האובדן.

בשנת 1993 אבא הכיר את שרה, בעבודתם המשותפת במפעל. שרה עזרה לאבא בגידול הילדים ואף עידנה את אישיותו הנוקשה. היא דאגה וטיפלה באבא במסירות ובאהבה עד יומו האחרון.

אבא היה אדם מסור, אהוב ומוערך.

זכרו יישאר תמיד בליבנו.

שני, דביר, קרן ויונתן

שעיה, תמיד אזכור אותך

זכיתי לחיות עם שעיה מעל שלושים שנה, שהותירו בי חוויות חיים איכותיות שתלווה אותי כל חיי. שעיה בן לאם, שהקפידה על חינוך והשכלה לקראת חיים של אחריות, השתלבות ועצמאות. את האנגלית, שפת האם שלו, שיפר מאוד בלימודיו באוקספורד יוניברסיטי בהודו.

שעיה היה גינטלמן עם כבוד לכל אדם בכל מסלול חייו, ובעיקר בלמעלה מארבעים שנות עבודתו בלגין. הקשר של שעיה ללגין בא לביטוי במחוייבות פנימית, באיכפתיות וברצון ללמוד, לפתח ולהתפתח עם המפעל.

שעיה היה איש צוות מסור ונאמן, שתמיד הקשיב, למד ולימד אחרים.

אין ספק ששליטתו באנגלית והזיכרון הטוב שלו - היו עבורו כלי שרת מצויין בכל שנות עבודתו בלגין. הרגישות האנושית שלו והאחריות לזולת באו לביטוי בסיפור אנושי קטן: באחד הכנסים בברזיל פגש שעיה בדרכו שני צעירים ישראלים. הוא עצר אותם, נתן להם את הטלפון האישי שלו ו"דרש" מהם: "עכשיו תתקשרו להורים".

הצעירים נדהמו מההצעה, והתשובה שלו הייתה: "אתם הילדים שלנו".

הייתה לו גם יכולת נדירה להגיב למצבים לא צפויים, והשיא היה כאשר פעמיים יילד את ילדיו, קרן ודביר, באוטו בדרך לבית החולים כמו מיילד מקצועי.

גם תחביבים היו לו כל חייו: אוסף בולים גדול ואוסף מצלמות של צלם מצויין שהתמסר לתחביב הצילום.

אזכור אותך באהבה ובגעגוע,

שרה'לה

ישעיה סולומון - לזכרו

את ישעיה הכרתי לפני כמעט ארבעים שנה, כאשר הגעתי ליגור ונכנסתי לעבוד במחלקת הליינים. ישעיה היה המנהל הטכני של המחלקה והוא קיבל את פני ועשה לי סיור להראות לי את תהליך הייצור. במשך השנים שעבדתי באבטחת איכות, נפגשתי איתו פעמים רבות, בתפקידו כמנהל מחלקת ההנדסה באגף הטכני של לגין. הידע שלו היה עצום. הוא הכיר כל בורג בצידוד של לגין ושל טובופלסט. עקב הידע שלו הוא זכה להכרה בינלאומית והיה מרכז הקבוצה הטכנית בארגון הבינלאומי של יצרני אריזות (IPA). בתפקידו בלגין היה אחראי גם על "ספר המוצר" - הקטלוג הטכני של כל המוצרים, שכלל את השרטוטים והמידות של הקופסאות; וכן היה אחראי על ספריית שרטוטי המכונות ותיעוד הצידוד הטכני. הוא ריכז גם את הידע לרכש מכונות וציוד ייצור ללגין וטובופלסט. מכיוון שעבד בלגין זמן רב, הוא זכר גם את הפתרונות לבעיות טכניות שצצו - כגון שכדאי להוסיף כמה מיקרוניים לרדיוס של צוואר הקופסה, כדי לקבל סגירה מיטבית. סוג של דברים שאין בספרים והם פרי של ידע וניסיון מצטבר. כמה פעמים הזמין אותי למשרדו וסיפר לי על פרטים קטנים במכונות שהיתה להם השפעה על איכות. לפעמים אפילו דברים בהזמנת הצידוד שיכולה להיות להם השפעה אחר-כך. מפעל לגין היה חשוב לו. ולי, אין ספק, שהוא העשיר את ראיית עולמי המקצועית. יהי זכרו ברוך.

מודי למדן

דברי פרידה מאנשי לגין

הקשר של ישעיה ללגין ולטובופלסט ותחושת החיבור ביניהם התבטאה במחויבות פנימית (כי הצלחת לגין היא תרומתו להצלחת יגור), אכפתיות גדולה ורצון ללמוד ולהתפתח יחד עם המפעלים. כל מי שנכנס בשערי לגין ב-40 השנים האחרונות כבר פגש את ישעיה מסתובב בין קווי הייצור, במסדרונות ובחדרי הישיבות כבן בית הדואג לביתו ממש. ישעיה היה איש צוות מצויין ומסור, שתמיד הקשיב, למד ולימד, אסף מידע, אירגן והציג אותו בצורה מלאה ומסודרת לקראת קבלת החלטות כבדות משקל בנושא השקעות בטכנולוגיות חדשות ובתחזוקה. התעשייה שלנו התפתחה עם השנים ולגין-טובופלסט קלטו מוצרים חדשים וטכנולוגיות חדשות. ישעיה ידע תמיד להתעדכן כל העת ולהיות בצוותים המובילים בקליטתן. בשנת 2021 סיים כמעט 50 שנה של עבודה שהביאה אותו למומחיות ברמה עולמית בתחום שבחר לעסוק בו. בפגישות ובישיבות עם גורמים בארץ ומחוז"ל העריכו את מילתו המקצועית, הערכותיו השונות והמידע שחלק. ישעיה השתייך לקהילת ה"Can Makers" העולמית, ואהב את הקשר עם עמיתים מהתעשייה (מכל נקודה בגלובוס כמעט) שנפגש איתם, בכנסים, בתערוכות ובביקורים הדדיים. הוא היה ציר מרכזי בוועדה הטכנית של ה-IPA (המרכזת פעילות משותפת של כ-15 מפעלים מכל העולם), אף שימש כמרכז הוועדה הטכנית במשך מספר שנים וזכה למעמד מרשים שם ובמקומות אחרים. אין ספק ששליטתו באנגלית (דיבור ושפה טכנית מתקדמת) וזכרונו הטוב היו לו ככלי שרת מצויין. לגין וגם טובופלסט הם מפעלים קטנים במדינה קטנה, ולכן הפתרונות הטכניים, שההנדסה היתה צריכה לעיתים להביא, היו מאוד שונים מהפתרונות שראינו בחו"ל, ואף יצירתיים יותר, וכאן נכנסה ההתמחות של ישעיה והקשרים שהביא לידי ביטוי בהבאת פתרונות לפי צורך ויכולת המפעלים. נזכור אותו תמיד כאחד מעמודי התווך של לגין במשך שנים ארוכות. בהערכה רבה,

יורם ילון, עמוס פרליס

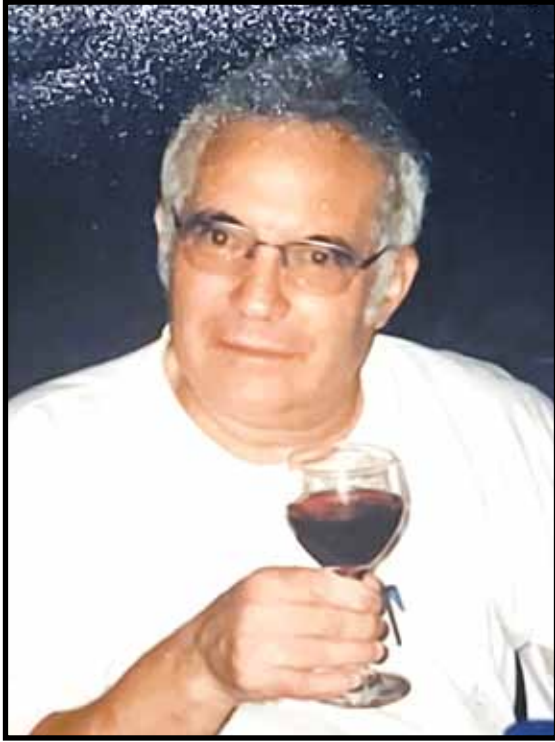

לזכרו של ישעיה סולומון

ישעיה היה חבר שלנו, חבר ארגון IPA ושל חברי מסביב לעולם. בשם לגין, הוא ליווה את העבודה ואת חילופי הידע הטכניים במשך עשרות שנים. הוא היה יצרן קופסאות למופת, עם הידע המפורט שלו. בזכות הניסיון המעשי הרב שצבר ורשת גלובלית של חברים, ישעיה העשיר כל דיון. אבל חשוב מכך, היה זה הטבע האדיב, הידידותי והחברותי שלו, שהתחבר בקלות עם עמיתיו מכל העולם. הוא תמיד אהב לספר בדיחות וצחוק היה מדבק. היום, מהנדסים באקוודור, בארה"ב, בגרמניה, בדנמרק, באנגליה, באוסטרליה ועוד יתאבלו איתכם ויזכרו אותו. ישעיה היה במשך שנים רבות יושב ראש הוועדה הטכנית של IPA, הוא הוביל את העבודה והפגישות, ותמיד חיפש התקדמות ושיפורים בתהליך הייצור. באופן אישי, אני אסיר תודה שהכרתי אותו במשך 34 שנים של עבודה בוועדה. הוא היה אחד ממורי, היה חבר שלי. הוא דאג לי. כולנו נתגעגע אליו מאוד. יהי זכרו ברוך ויזכר תמיד כמר ישעיה סולומון מלגין בישראל, אגדה בייצור קופסאות.

מנכ"ל איגוד יצרני האריזות (IPA), יורג פוצנר מנכ"ל האיגוד

מתתיהו (מתוס) - לזכרו

מתתיהו נולד ביגור ב-18 באוקטובר 1941 לבריינדל וזאב כספי, אח בכור לברכה ושלמה.

בהמשך, עם הצטרפותם למשפחה של בני הדודים, משה ז"ל ושלמה יבדל לחיים ארוכים, הפכו גם הם להיות כאחים. בנוסף, המשפחה אימצה את מאיר ז"ל, שהפך גם הוא להיות כאח.

זכרונותיו מילדותו בקיבוץ היו מלאים בהומור. אפילו הסיפורים על תקופת השלטון הבריטי ו"השבת השחורה" התרכזו בתעלולים שעשו הילדים לחיילים הבריטים.

מתוס היה ידוע בציניות שלו והיה משלב אותה בדבריו, גם ברגעים כואבים ועצובים.

מתוס היה ספורטאי מילדות, היה שחקן כדורגל בנבחרת היגורית, שיחק עם חולצה מספר 4, כקשר אחורי חזק ומהיר. כדורגל היה אחת מאהבותיו (מלבד עדה כמובן) ועד לרגעיו האחרונים היה אוהד כדורגל שרוף, לא משנה מי משחק העיקר שיש תנועה והמון שערים. מלבד הכדורגל אהב גם טניס, כדורסל וכל ספורט אחר שאיתגרו אותו ילדיו.

תמיד ניחן בכוח הפיזי העצום שלו (עד היום בתו זוכרת שלא הצליחה להוריד אחריו את ידידת האנדברקס לאחר שהחנה את הרכב).

בסיום התיכון התגייס מתוס לגולני, שם שרת כקצין מחלקת מרגמות. מספרים עליו שהיה מפקד מוערך.

במהלך השירות הצבאי פגש את עדה, לימים אישתו, ונולדו להם 6 ילדים.

לאחר הצבא יצא מתוס לשנת שירות ברמלה, שם עבד עם נוער שוליים.

עם חזרתו לקיבוץ השתלב בענף גידולי השדה והיה לדמות דומיננטית. בתקופה זו אהב במיוחד את תקופת הקטיף והעבודה על מהדק הכותנה, שהפך לבילוי המועדף עליו ועל ילדיו בתקופת הקיץ.

תוך כדי גידול הילדים מתוס השלים תואר בכלכלה בטכניון. בסיום תקופה זו נכנס לרכז את ענף האקונומיה ביגור. לאחר תקופה זו באקונומיה, יצא לעבוד בתנועה הקיבוצית, בוועדת המזון. גולת הכותרת הייתה, כאשר ארגן את האוכל לכלל הילדים בטיול השנתי האחרון, רגע לפני הפרידה מסיני,

בו דאג לאוכל טרי למשך שבועיים ע"י הצבת מקררים באמצע המדבר.

בתחילת שנות ה-40 לחייו, התגלתה בגופו מחלת הפרקינסון, אשר עמה התמודד יותר ממחצית חייו. במהלכה לא ויתר לעצמו ותמיד מצא פתרון לבעיות החדשות שצצו שוב ושוב. הוא היה עקשן מטבעו ונלחם במחלה בדרכו שלו.

לאחר שסיים את עבודתו בתק"ם, חזר לקיבוץ לעבוד בהנהלת החשבונות במשרד הכלכלי. מתוס היה איש של מספרים חריף ומתמטיקאי מחונן. אהב את משחקי הסודוקו ותשבצי ההגיון.

מתוס היה ידוע בחיבתו לרכיבת סוסים. הוא, עדה וחברים נוספים היו יוצאים לטיולים רכובים על סוסים ברחבי הארץ. הרכיבה על הסוסים היתה לפעילות חשובה בזמן מחלתו.

לפני 11 שנה הצטרפה לינדה למשפחה לטפל במתוס. לינדה מספרת איך ליוותה אותו במהלך התקופה: בהתחלה בטיולים רגליים על ההר לראות פרחים, בעיקר את הצבעוני, ואחר כך בכסא הגלגלים. היא טיפלה בו במשך כל השנים כאילו היה אביה ודאגה לכל צרכיו עד רגעיו האחרונים.

מתוס הותיר אחריו 2 אחים: ברכה ושלמה, 6 ילדים: רמית, אלדר, תור, רום, אילי ולורי, ו-12 נכדים.

יהי זכרו ברוך

אבא

לאבא שלי יש סולם, / מגיע כמעט עד שמיים
ואבא שלי כה רעב / אוכל ארוחה פעמיים
ואבא שלי הוא הטוב מכולם / ואבא שלי הוא הכי בעולם
ורק בגללי הוא האבא שלי / כי הבטיח הוא לי שהוא רק שלי (ואז הבאת עוד חמישה ילדים).
לאבא של אחי יש כיסא / מגיע כמעט עד הדלת
לאבא של אחותי יש מקל
והוא כבר לא מגיע.

אבא,

עברת חיים לא קלים, אך תמיד ידעת לשמור על ההומור שלך גם בתקופות הקשות ביותר.
תמיד היית שם, לתת לנו עצה בשקט העוצמתי הזה שלך, במשפטים קצרים שהיינו מבינים רק שנים לאחר מכן.
היית בשבילנו בכל שיגעון שלנו. תמכת ועודדת, תמיד היית שם.
כתותח במתמטיקה וממציא חובב, ככל שהתקדמה המחלה מצאת פתרונות יצירתיים ולא ויתרת, התעקשת.
כן, עקשן גדול היית.
כשגדלנו וכל אחד הלך לדרכו, הרגשנו לעיתים שלא היינו שם מספיק לידך.
תודה על מי שאתה אבא ומי שהיית בשבילנו.

ואבא שלי משחק / איתי בכדור ובגילים
ואבא שלי הביא / אלבום וגם יופי של בולים
אז למה כששרתי לו שיר שאהב
נרדם הוא פתאום ועצם את עיניו.

הילדים

אחי האהוב

תמיד הערצתי אותך, כי היה על מה, והמון. השקט שלך, היופי מבפנים ומבחוץ, היושרה...
בדפדוף באלבום התמונות, אני נזכרת ברגעינו המשותפים כאחים והגעגועים מתחילים לזרוף ולפעפע...

כשהחזירו את הגברים ב-1946 מלטרון ורפיח, אבא רץ מיד לבית הפעוטות שלי, הרכיב אותי על כתפיו ודהר לגן ישקה,
הגן שלך. על הדרך הוא קרא מתתיהו ואני אחריי "אהו" באותה אינטונציה, כשבכל פעם שינה את הטון, ואני, כמובן,
מחקה אותו מעל כתפיו.

יהודה שרתוק, שעבר במקרה בדרך, עצר אותו ואמר: זאת תהיה זמרת ותעסוק במוסיקה. ואכן, לימים, כשמחלתך כבר
עשתה בך שמות ולא זיהית אותנו, המוסיקה עזרה לי רבות. ניסיתי לשיר בקול רך כמו אמא, ואתה היית בטוח שזאת
ניצן, בתי. אבל כששרתי לך ביידיש (א-מול איז געווען א-מייסע), מיד הזדקפת משיבתך השפופה בכורסא, עיניך ברקו
עם דוק של לחלוחית ופנית ללינדה המטפלת בחיך רב מאושר: זאת ברכה אחותי. כשנרגענו מההתרגשות, הוספת, כבדרך
אגב "אתמול פגשתי את אבא".

מה המוסיקה, שיר אחד, יכול לעולל למוחנו הפתלתל.
ניתקלתי גם בתמונות שלנו כילדים קטנים כשאתה, כהרגלך, תמיד מוותר לי. למשל זאת, ששנינו משני צידי הנדנדה
ולקראת הצילום, בנך שאלנטיות, הסכמת שאני אהיה למעלה ואתה למטה.
ומי לא זוכר את השלג ואת הוואדי העולה על גדותיו, ואבא שמיד מצטייד במצלמתו המצויקמקת. רצנו להנציח את
החוויות.

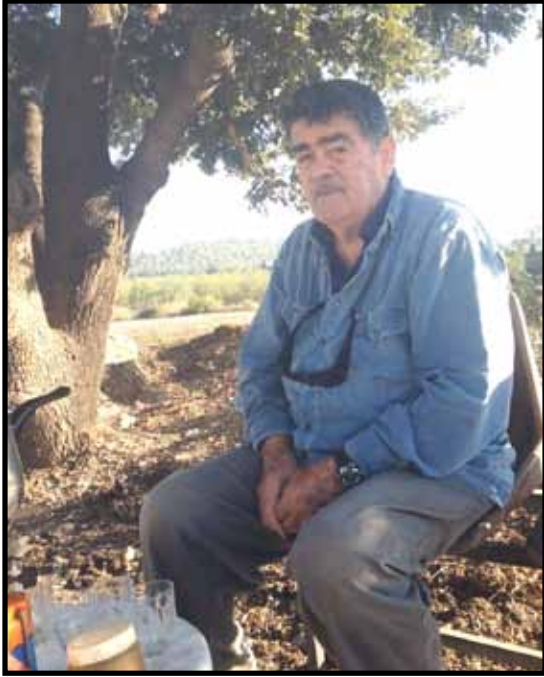
זכור לי גם חג הגז בזכות התמונות שבאלבום. לימים, כשבגרנו והיינו כחלק מחברת הנערים שאיכלסו את הבלוקונים,
אתה ואני שידכנו בסתר בין בני שכבתך ובנות שכבתי בטיולי האופניים הלייליים, בזוגות, בסביבה.

היושר וההגינות שלך, כמו גם החכמה ויכולת ההקשבה לזולת, הוציאו את הטוב גם מכל מי שסבב אותך, ולמרות מחלתך
ארוכת השנים, המשכת לבקר את ילדיי, מתוך חיבתך העמוקה למשפחה, והם ידעו להעריך זאת, למרות הציניות וההומור
של גילם, ונהגו להחמיא לך בכל הזדמנות כמו גם לחלוק עמך את אהבתם הרבה לרכיבה על סוסים במרחבי הערבה.
בצבא נפגשנו מספר פעמים במפגשים שנערכו לחיילי בני משקים, ותמיד ידידינו משני הצדדים ציינו את הדמיון החיצוני
בינינו ולא הבנתי למה, כי אתה בלטת ביופיך ולפחות תווי פניך חרוטים היום בפני ילדיך ונכדיך.

פתחתי ואמרתי שהערצתי אותך, בעיקר את השקט, הרוגע, יכולת ההקשבה שלך, היושרה והנכונות תמיד לעזור לזולת.
הייה שלום אחי האהוב,

ברכה

יגאל טפר - לזכרו

ויגאל טפר, בן הזקונים של לאה ויעקב טפר, נולד ביגור בשנת 1937, אחיהם הצעיר של אריה, מאיר וחגי. בהיותו בגן הילדים, בתקופת מלחמת העולם השנייה, נפרדו ההורים. אביו יעקב עזב את יגור, ואמו לאה התגישה לשרת בצבא הבריטי בקהיר. בתקופת מלחמת העצמאות התגייסו אחיו הגדולים, אריה ומאיר לשרת בפלמ"ח, ואחיו מאיר נפל בקרב הראדאר בני סמואל. אירועים אלו השפיעו עמוקות על הילד יגאל ועצבו את אישיותו.

כנער עבד יגאל בענף הדיר כרועה צאן וחיזק את קשריו עם הטבע, הכרמל והנוף ביגור. כמתבגר גילה יגאל את עולם השחמט התחרותי, השתתף בתחרויות ארציות וזכה להישגים.

בצבא שירת יגאל בגדנ"ע ופיתח את כישורי ההדרכה שלו. לאחר הצבא התנדב להדרכה בתנועת "הנוער העובד והלומד", ושם יחד עם האופנוע, גם פגש את יונה אשתו. יונה ויגאל הקימו את ביתם ביגור, ונולדו להם ארבעה ילדים: נמרוד, יותם, מיכל, ועפרה. הקמת המשפחה הביאה ליגאל אושר רב. מדי שבת יצאה המשפחה לטייל בכרמל, במרחב יגור, והחופשות נוצלו לטיולים ברחבי הארץ ובסיני. בכל טיול הקפיד יגאל לסיים את קילוף הקלמנטינות או הפומלות, במשפט - "שמץ מטעם גן עדן".

יגאל עבד ביגור בסילו, בכרם, בזיתים, במשתלה, ברפת וכיהן בשתי קדנציות כאקונום.

במקביל לעבודתו ביגור, פיתח יגאל את תחומי העניין שלו בידיעת הארץ, תחילה באמצעות המדור לידיעת הארץ בתנועה הקיבוצית, שם ארגן כנסי ידיעת הארץ ופרסם במשך שנים לקטים בנושא, ואף שירת במילואים בחיל החינוך בתחום זה.

יגאל למד והרחיב את השכלתו כל חייו, ואף ערך מחקרים עצמאיים משלו. תוך כך השתלב בסקרים הארכיאולוגיים שבוצעו בכרמל, בחרמון ובשומרון ההררי, ורכש מיומנות של מדידת האתרים שנמצאו בסקרים אלו.

יגאל פרסם עם שותפים חמישה ספרים (על מערכות המסתור מתקופת מרד בר כוכבא, בית שערים, אום ריחאן, נחל עמוד והדרכים העולות לירושלים). כן פרסם עשרות רבות של מאמרים, בממות מחקריות רבות, במגוון תחומים ובפריסה גיאוגרפית רחבה כגון מלאכות עתיקות, כבישים רומים, גידול סוסים, קולמבריה, שעוני שמש, גידול חרדל, יוני דואר, ההתיישבות הדרוזית בכרמל. במשך שנים ארוכות עבד יגאל בהוצאת הקיבוץ המאוחד, וערך עשרות רבות של ספרי מדע ומחקר בתחומי ארכיאולוגיה, היסטוריה של עם ישראל וארץ ישראל.

יגאל מצא אושר רב כסב המטפל בנכדיו, לדבריו תמיד "עד חצי המלכות". כל ארוחה משפחתית הסתיימה במשפט "שלא נדע מחסור מהו".

השנים האחרונות היו מאתגרות. יונה טפלה ביגאל באהבה, בעזרתו המסורה של רג'יב.

יגאל האריך שנים יפות, מעניינות, ונפטר בגיל 87 בשנתו בשלווה, בביתו, ביגור.

יהי זכרו ברוך

תודה גדולה

לצוות המרפאה, לצוות הגיל השלישי - לדליה שוחר ולמיכל שמיר, לוועדת אבלות - לקרן אוחנה, לאמיר אלעד, לשכנים היקרים שלנו ולכל המתנדבים שתרמו ברוחב-לב מזמנם וממרחם במהלך השבעה. תודות מעומק ליבנו על הנתינה, הדאגה והאכפתיות. במעשיכם ובנדיבות ליבכם הוכחתם את עוצמתה של קהילת יגור וחיזקתם אותנו באבלנו. אנחנו אסירי תודה.

יונה טפר והמשפחה

כשהכרתי את יגאל הוא סיקרן אותי מאוד ומשך אותי, כי היה אדם שתפיסתו הייתה שונה מכל ההתייחסויות לעולם שהכרתי עד אז. הוא היה איש סקרן, מלא ידע ותשוקה ללמוד עוד ועוד ולהרחיב את ידיעותיו. במהותו היה חוקר. לא עניינו אותו תארים אקדמיים, הוא רק רצה לדעת, לחקור ולרדת לעומק כל נושא בו עסק - ודרך זו ליוותה אותו כל חייו.

יגאל היה ילד של קיבוץ יגור וילד של הכרמל, והזדהה בכל נפשו עם שני אלה. כשהוריו נפרדו ואחיו מאיר נהרג במלחמה, שמר בליבו את כאביו הגדולים. כלפי חוץ השקיע את כוחו להיות ככל הילדים, אך בליבו היה פצע גדול, הרגשת בדידות ותחושה של חוסר אהבה, שלא היה אז מישהו שימלא אותה.

השילוב בין מרכיבי אופיו הוביל אותו ללמוד בלי הפסק, להרחיב את ידיעותיו מהכרמל אל כל שטחי הארץ - מלימוד עצמי אל העמקה בספרים ואל האוניברסיטה כתלמיד לא מהמניין, שם זכה להערכה רבה של מוריו.

יגאל גם היה עקשן וכשהאמין במשהו היה מוכן ללכת ראש בראש, כדי שדעתו תתקבל. כך הוא יצא נגד מוריו באוניברסיטה ונגד התפיסה הרווחת בארץ, כשטען שהכוכים במערות לא נועדו לקבורה, אלא היו קולומבריוס לגידול יונים, ונאבק בכל כוחו על דעתו, שהכוכים נועדו לגידול יונים. מאדם, שגיחכו עליו כאיש שאינו מהאקדמיה ואין שחר לדבריו, הפך את התפיסה על פיה והיום אין אחד שמערער על קביעתו.

יגאל אהב מאוד את יגור והתמסר לכל מקום בו עבד במאה אחוז, כשעבד בסילו כנער, כשרעה את הכבשים יום שלם בשמש ובחום, כשעבד בכרם ובמטע הזיתים, כחצרן בתי ילדים, כאקונום ובכל דבר שקיבל על עצמו.

הדבר שמילא את כל נפשו הייתה המשפחה, הילדים ולימים - הנכדים. הם הביאו לו אור ושמחה והיה מוכן למלא כל בקשה שלהם, כדי לראות אותם שמחים ומרוצים. בתקופה האחרונה היה אומר, שכל ביקור של הנכדים ממלא אותו בחיים, והם הרעיפו עליו חיבוקים ונשיקות והצלחותיהם מילאו אותו בגאווה גדולה.

התקופה האחרונה בחייו הייתה לו קשה מאוד. הוא התגעגע להרים, ליציאות מחקר בשטחי הבר, שם יכול היה להבחין בסימנים שהשאירו תקופות קדומות בשטח, והיה מעולה בפענוח הסימנים, מה שתרם גם לרעננות ולשינויים שעליהם כתב במאמרים ובספרים הרבים שפרסם. כאדם יצירתי התלונן לא פעם שלא הספיק לכתוב על כל הנושאים שענינו אותו ולא השלים את עבודתו.

גם בהזיות הלילה חזר יגאל תמיד אל יגור ואל הכרמל ונדד שם בחלומותיו.

יגאל, אני מקווה, שבמקום בו אתה נמצא עכשיו, תוכל להמשיך לנדוד ברחבי ארץ ישראל האהובה עליך ושיהיה מישהו שימשיך את מחקרך על הארץ פה. חייו יחד 60 שנה. לא היה פשוט לחיות עם אדם עקשן ומורכב כמודך, אבל בלעדיך יהיה לי הרבה-הרבה יותר קשה.

יונה

רסיסי זיכרונות

לילה, חושך, על הידיים של אבא, בדרך לגן - להשכבה, צעדיו כבדים, ואני - נים לא נים, בטוחה, מוגנת, מעורסת. קיץ, חם, אני עומדת על הכתפיים של אבא שפוסע על קרקעית הבריכה, מצד אחד לצד שני, לכל אורכה של הבריכה, ראשו נכנס מתחת למים, ואז שב ויוצא, ואני - זקופה, "מלכת הבריכה".

אבא מסיע אותי בכף של השופל הצהוב ליד בית הילדים, מלא בהרפתקאות, ואני - רגע מבוהלת, רגע צוחקת.

בטיולי שבת על הכרמל, לאורך מסילת הרכבת הטורקית, עם הגייפ בין חירבה לחירבה, אבא מספר סיפורי היסטוריה וגבורה, ואני - שותה בצמא את הסיפורים, מתחברת לכרמל "הירוק תמיד", לנופים.

אבא חוזר מערב הורים ב"גוש", עם קופסת TIME שעל גביה רשם בעט כחולה, בכתב צפוף, את כל דברי המורים, אחד אחד, ואני - מחכה לו ולמילותיו הטובות.

אבא מקליד בשבילי על מכונת הכתיבה את עבודת הגמר שלי בתיכון, מעיר, מדריך ומסביר, ואני - כמו בת טיפוש עשרה טיפוסית - מתוכחת, כועסת, מתעצבנת.

לעת קבלת הרישיון, אבא לוקח אותי לנהיגת ניסיון, דווקא, בדרכי העפר בכרמל, ואני - תוהה לעצמי - בוטח!! לא בוטח!! עם צאת השבת, אבא לידי, סוחב את התיק הכבד שלי, בדרך לתחנת האוטובוס ומשם לירושלים, לצבא, ואני - נהנית משתיקתו, מרגע אחרון של בית.

אבא שם איתי גם בשנות הלימודים בטכניון, בחתונה, בביקורים בארץ, כשהבנות שלי נולדות, גדלות, צוברות גם הן רגעים יקרים, רסיסי זיכרונות.

אבא שם, גם אם ימים אחרונים, סופר לי כי חלם חלום בו קרא לי "מיכלי, מיכלי".

תודה אבא שהיית שם תמיד בשבילי - "עד חצי המלכות ועוד קצת",

ואני??

מיכל

השנים האחרונות היו קשות. שנים אין בהן חפץ, אמר קהלת. כמו קליפה נשארתי, אמרת, ולפעמים הבליחו ויצאו בשיחה, גם בשנים הללו, יכולת התיאור, האבחנה וחוש ההומור. אמא הייתה לצידיך כל השנים הללו, דואגת ומטפלת. רצינו להגיד תודה לכל מי שסייע לך ולנו בשנים הללו, לרגיב שהיה איתך ואיתנו, למערכת התמיכה הגדולה של הקיבוץ, לצוות המרפאה, לשכנים הנהדרים של ההורים: תלמה ורמי, אריאלה וישראל, הדסה וחווה. שום דבר הוא לא מובן מאליו. הרבה תודה.

אבא נולד כבן הזקונים למשפחה עם ארבעה בנים, אריה, מאיר חגי ויגאל. המשפחה עברה מרעננה ליגור, יצאה לתקופה לתל עדשים (לא הכירו ולא קלטו אז משפחות עם ארבעה ילדים...), וחזרה ליגור. החוויה המרכזית של אבא עד ליום מותו הייתה שנותיו הראשונות: ילד גן, שמשפחתו מתפרקת, הוריו נפרדים, ולאמו לאה היה דחוף להתגייס ולצאת לשרת בצבא הבריטי בקהיר בימי מלחמת העולם השנייה. אחיו הבכור אריה יוצא להכשרה ובהמשך יצא ביחד עם אחיו מאיר לפלמ"ח והוא נותר ביגור של ראשית שנות הארבעים, ילד גן לבד, ובהרגשתו רק אחיו חגי לעזרתו.

סלחת לה, לאמך לאה, על התגייסותה לצבא הבריטי והישארותך ילד לבד ללא הוריו בקיבוץ? שאלתי אותך פעם ביציאה מרמב"ם. ודאי, ענית. לא היה צורך שאשאל לגבי אביך יעקב, אותו לא פגשתי מעולם.

ובין השנים הראשונות לשנים האחרונות, היו הרבה הרבה שנים טובות. יחיה, יאהב, יפעל, יעש, יחוש אושר, ויבין כאב, כתב המשורר. ולך היה מכל זה - והרבה.

הכרת את אמא, הקמתם משפחה, נולדנו ארבעתנו, ובהמשך הנכדים. והוסיף המשורר - חיי רוח לו אין די,

ומזה היה לך עוד הרבה יותר: טיולים, הדרכה, שחמט, ידיעת הארץ, סקרים, מחקרים, מאמרים וספרים. הייתי רוצה לאמץ לי חלק קטן מיכולת האבחנה בפרטים שלך, כמו גם מהאומץ לעמוד על דעתך בצורה מנומקת גם כנגד דעתם של רבים (את יכולת הניסוח של הדברים נמצא במקורות נוספים...). תמיד יש יותר משתי אפשרויות לפתרון, לימדת אותנו לחשוב, ולא כל מה שהמסד אומר הוא בהכרח ראוי, למדנו גם להרגיש.

אבא,

רציתי לאחל בשמך לכולנו פעם אחרונה, דווקא בימים מופקרים אלו, שלא נדע מחסור מהו, שנטעם תמיד שמץ מטעם גן עדן, שנדע לתת ליקירים לנו עד חצי המלכות, שנחיה, ונאהב, ונפעל ונעש, נחוש אושר ונדע להבין כאב, שיהיו לנו חיי רוח מעניינים, והכל לפחות כמו שלך. אוהבים ומתגעגעים.

נמרוד

אבא

הגעת לגיל 87 וכמעט, באמת כל הכבוד. הארכת חיים טובים ומשמעותיים. עוד מעט היינו חוגגים בבית יחד עם אמא, כל המשפחה, הנכדות והנכדים שכל כך אהבת ורגיב, אליו למדת להתמסר. נלמד להסתפק באהבה במה שהרווחנו יחד. זה שלך, של אמא ושלנו, זה טוב, מיוחד ויפה. האירועים המשפחתיים, ארוחות השישי והביקורים, הפכו עבורך למשמעותיים ביותר, אולי הסיבה עבורך להמשיך במה שנראה לעיתים מהצד, מעט מופרך. אני חשבת שאתה יכול למשוך כך עוד שנים, כזה חזק היית. אבל בלב פנימה ידעתי שנפרדת כבר מזמן.

ידעת לעבור שינויים ולהסתגל אליהם. גם אם נראה לעיתים שנשארת כל הזמן במקום ידעת לקבל ולהבין אותנו, את כולנו. ידעת להקשיב, לדבר, לאהוב. תודה!

ניסיון החיים שלך, ראיית עולמך וחוכמתך העניקו לך יכולת להתבונן על הדברים ועלינו באור מיוחד, ישיר מידי, אולי? מטובל בהומור, בוודאי!

שהתבקשת לברך באחד האירועים האחרונים אותם חגגנו יחד אמרת, שבגלל אירוע כזה אתה פותח את העיניים בבוקר.

בהמשך ציינת בטבעיות ובישירות - "טוב כבר לא יהיה פה". למי התכוונת אני חושב שהיה ברור. הבחירה להתייחס לדברים כך במילים בודדות ומדודות, אינה תמיד מובנת אבל בהחלט מאפיינת. את המקום הזה אהבת בכל ליבך, קשור היית אליו בקשרים עבתיים. את הארץ ונופיה הכרת כמו שאנחנו לא זכינו לראות. ההתבוננות המיוחדת שלך, היכולת לשאול שאלות ולחפש תשובות, הסקרנות וחכמת החיים מייחדים אותך. מי שיידע להתקרב, להקשיב - זכה.

בטילים ובסיוורים הרבים בהם השתתפנו זכינו לראות אותך תמיד במיטבך, בשיאך, בסביבתך הנוחה. בשנים האחרונות נפתחת יותר גם בבית - סיפרת ושיתפת יותר. ביקשת להשתתף בשיחות המשותפות, למדת לספוג עוד מהנכדות והנכדים - זה היה יפה.

בביקורים האחרונים אצלך נראה היה שאתה מתקשה בדברים הפשוטים. כמי שהלך שנים בהרים ובקוצים, נכנס למערות חשוכות עם פנס קטן - לעיתים לבד, המשכת לנסות בעקשנות מדהימה לבצע את המשימות הפשוטות. ידעת להסביר בפשטות וכנות תחושות, אכזבות.

בשבת האחרונה הדברים שאמרת כבר היו פחות בהירים. דיברת על ברז המים שהתקלקל לפני שנים בגינה, על מחקרים אבודים שלא השלמת, מחשבות חשובות שהתרוצצו בראשך. מנסה לסכם ולהספיק עוד. למרות שלא הכול הבנו, חשבתי כי זה מעורר השתהות, התפעלות. פרידה לא פשוטה, אבל בזמנה. בוודאי עבורך. תודה על כל מה שעשית ועשינו יחד. תודה לחברים כולם וכל מי שעזר וסייע תמיד. ולך, אמא, שתדעי להתגבר, להתקדם. להמשיך הלאה. אל תשכחי יש עוד הרבה לעשות ולראות. אוהבים כולם.

יותם

סבא

היום בבוקר ניסיתי לשבת ולכתוב לך, ניסיתי לחשוב מה הייתי אומרת, זה לא פשוט. במקום לכתוב התחלתי לצייר, ציירתי גלים גדולים, שהקצוות שלהם פתוחים לשמיים, כאילו ביקשו לסעור ולפעור את עצמם מעלה.

חשבתי עלייך. נזכרתי בתקופה ההיא, לפני כמה שנים, שהתמודדתי עם המון קשיים מבחוץ ומבפנים - אז, אתה היית הראשון שאמר לי "אנחנו סומכים עלייך". ראיתי בי עוצמות שאפילו אני לא יכולתי לראות אז. העזת להיות בטוח בזה. עם הזמן - המילים שלך נארגו, נפרמו ונארגו מחדש... בקעו החוצה מגוף שכבר כמעט ולא היה יכול להיות בטוח בדבר. אבל הכוונה שלך, מאז, נותרה יציבה בי. כמו קצוות גלים פתוחים בתוך סערה - דרכם אפשר לראות קצת שמיים.

הרבה דברים נאמרים עלייך פה היום, הרבה עוד יאמרו. אנחנו - הנכדות והנכדים שלך - נמשיך להכיר אותך עוד ועוד דרך הסיפורים האלה.

ואולי עם זה הכי היית רוצה להיפרד ממך, עם ההבנה שרקמת פה משפחה, ביחד עם סבתא. משפחה אמיתית ולא מושלמת ואוהבת, שתמשיך לספר את עצמה ואתך, שלא היית לבד.

יסמין

יגאל טפר - דברים על הקבר

ועכשיו, קרוב הקץ
וכך אתייצב אל מול "ירידת המסך"
ידידי, אומר זאת בברור
אשטח טיעוניי ואבטח בצדקתם:
חייתי חיים מלאים
נסעתי בכל כביש מהיר
ויותר, הרבה יותר מזה
עשיתי זאת בדרכי שלי.

יגאל, נראה לי, שהיית חותם על מלים אלה, שפותחות את שירו הידוע של פרנק סינטרה. ואכן, הלכת בדרכך שלך, ויותר מזה, היית sui generis, זן לעצמו.

במסיבה לציון יום הולדתך השבעים בבית בר יהודה, כשהיית בשיא הסקרנות והכושר, שופע חדות יצירה, מחקר וכתובה, בשחור הבלורית והשפם, אפיינתי אותך בכמה מלים, שאחזור עליהן כאן, והם נאמרו בזמן אמת ולא בחזקת "אחרי מות - קדושים אמורי".

כל אחד מאיתנו מתבונן בתופעות כשהוא עומד על רגליו, מישיר מבטו אל התופעה הנחקרת ומנסה להבין את אשר רואות עיניו. גם אתה הכרת את דרך ההתבוננות הזו, אך הוספת אליה דרכים אחרות. כמו, למשל, להפנות את הגב

לתופעה, לפסק את הרגליים ולהתבונן דרכן, במעין ראש הפוך. ומשם, מן המבט השונה הזה, אפשר לראות דברים אחרת, כאלה שאחרים לא רואים, ולהבין בדרכך שלך.

ומאחר שכמעט הכול עניין אותך, הובלת עצמך במירוץ אין-סופי של סקרנות, המולידה שאלות, ומחפשת תובנות, ונוטה לפסול את המקובל ולהצביע על האפשרות האחרת, האפשרות שלך.

לא עת סיכום תרומותיך המחקריות, אך פטור בלא כלום אי-אפשר: שנים הרבה התלבטו חוקרים בסוגיית החידה של מתקני הקולומבריה - האם הם שימשו לקבורת אפר מתים או לגידול יונים. במאמר חלוצי מכוון, ששילב מקורות תלמודיים וקלאסיים, הוכחת שהמערות הרבות בהן שרדו המתקנים הללו הן עדות לענף מיוחד של גידול יונים לבשר. והיום, אין עוד חולק על מסקנותיך.

מושכל יסוד בחקר הכבישים הרומיים היה, שכל מעלה חצוב בארץ הוא חלק מכביש רומי אימפריאלי, הפכת את התמונה - אם נתקל אתה במעלה חצוב ברור שהוא לא רומי, והצעת, מנגד, יחד עם יותם, שאלו הם חלק מן המעלות שעלו בהם יהודים לרגל לירושלים בתקופת הבית השני.

במסגרת מחקר האורוות התת-קרקעיות הגענו לבית-שערים ובניתוח מבריק, הצעת שזהו מרתף האורווה של פרדותיו הלבנות של רבי יהודה הנשיא, ששרידי בית האמידים שלו, בן שלוש הקומות, ניצבים עדיין בפיתחו של הכפר העתיק.

תגליות רבות נוספות רשומות כבר בטאבו המחקרי על שמך, והן משתרעות על-פני כל חלקי הארץ האהובה והמיוסרת שלנו, והן מקיפות תקופות רבות ומגוונות.

תשומת-לב מיוחדת הקדשת לחקר סביבתה הקרובה של יגור, ובמיוחד לפרשיות מעברה של יגור עצמה. רשימות אלה התפרסמו ב"דפי יגור", ונכללו כשער הראשון, "יגור לרגלי כרמל", באסופת המאמרים שהמשפחה הוציאה לכבוד במלאת לך 70 שנה.

והמסע האישי הזה משלב, תמיד, מוח קודח, רגליים מתרוצצות, ידיים עמלניות וקפה מהביל. יום אחד מייצג כזה יצאנו עם אדם זרטל לחורבת חמאם, בצפון-מערב השומרון, למדוד את בורות המים הגדולים. בבית דאגת להכין סולם חבלים באורך של כ-10 מ', שנשאנו על גבנו בדרכנו אל האתר. השתלשלנו מטה, התחלנו למדוד, והכרות על הפסקת קפה. הוצאת את הגזייה, שלפת את כוסות הקפה הקטנות מגרב עבודה אפור ומרפד והכנת קפה מהביל. בעודנו יושבים בתחתית הבור חשך עלינו פתח הבור. ראינו פלשתיני מקומי גוהר בסקרנות למעשינו, ויגאל מפטיר: כל מה שהוא צריך לעשות זה לנתק את קצה סולם החבלים ולהשליך אלינו, לתחתית הבור. אחרי הכול, אנחנו לא רחוקים מן הבור של יוסף, שממנו נמכר למדיינים בואכה מצרימה.

מייד לאחר השחרור מן הצבא הזמנת אותי להצטרף לסקר ארכיאולוגי של הגליל המערבי, וכך זכיתי לבוא בשעריך המיוחדים כל-כך, לחוות משהו מעולמך, ולברוא לנו עולם משותף בדרכנו, בחותם דרכך שלך.

פרופ' אהרן אופנהיימר זכרונו לברכה, שהיה המורה ולימים חבר של שנינו, ברך אותך בחוברת המאמרים שיצאה לכבוד יום הולדתך ה-70:

"לפני ארבעים שנה... ניצב לפני בן יגור בשם יגאל. הוא הזמין אותי להרצות במסגרת המדור לידיעת הארץ של התנועה הקיבוצית, אך עיקר מטרתו היתה לשאול אותי שאלות בענייני היסטוריה, ומאז לא הפסיק. יש מי שכל עת שאתה פוגש בו מספר בדיחה חדשה, יש מי שמספר על חידוש שחידש לאחרונה, יגאל הוא בעל השאלה היומית. למותר לציין שעל מרבית הקושיות בהן הקיף אותי לא ידעתי להשיב, וחשוב עוד יותר לציין שעל חלק הארי שלהן מצא יגאל תשובות בכוחות עצמו. יגאל הוא אוטוידאקט - נער הייתי וגם זקנתי ולא הכרתי אוטוידאקט אמיתי נוסף".

התחלנו בפרנק סינטרה ונסיים בבית האחרון של אותו שיר:

מהו אדם, מה יש לו?
אם לא הוא עצמו, אין לו כלום.
יאמר הוא את הדברים שבאמת ירגיש
לא את מילות הכורע על ברכיו.
הרישום מראה, ספגתי את המהלומות
אך עשיתי זאת בדרכי שלי.
כן, זו היתה דרכי שלי.

ועכשיו, יגאל, התפנה למנוחתך האחרונה בדרכך שלך.

יובל שחר

במקומות רבים בחרו השנה לכלול בתוכנית האירועים לתשעה באב, סיפורים, עדויות, פרשנויות, וקטעי יצירה, העוסקים בחורבן האישי והקהילתי בעקבות אירועי השנה האחרונה. הלימוד שהתקיים ביגור במוצאי תשעה באב, היה גם התמהיל המתאים, וכלל שירה עברית, שירים ישראלים המבקשים נחמה ותקווה, ולימוד אחת מאגדות החורבן: רבן יוחנן בן זכאי שנמלט מירושלים הנצורה, כדי להקים את בית המדרש ביבנה. ריביז בניגוד לקנאים ולמשיחיים, הבין את גודל השעה וחשיבות המעשה, ובחר להמשיך בדרך הפשרה. בכך העניק ריביז חיים חדשים ליהדות ויצק יסודות של לימוד ותפילה. ה"אגדה" מעלה סוגיות מוכרות: אופוזיציה בזמן מלחמה, הצורך במעצמה בעלת ברית, שליט הנסחט על ידי שותפיו, והאומץ להגדיר מטרות לאומיות חדשות. מצורפות שתי קינות שכתבו בקיבוצי העוטף, ומבוססות על פסוקים ממגילת איכה והקינות המסורתיות לתשעה באב. וקינה אחת נוספת של עדי ליבנה-לוגר על אסיף ז"ל.

קינה לתשעה באב

עדי ליבנה-לוגר

על מה נתאבל?

על בית ראשון??

על בית שני??

על ביתנו שלנו

שלמותו נחרבה?

יגעת, מצאתי ולא אאמין

קינת בארי / יגל הרוש

איכה בארי / הפכה לקברי

ויום מאורי / הפך שחורי

והשחת כל פרי / ונהפך שירי

עיני נובעה מים / מעמק שברי

איכה תורה / ערוכה וסדורה

וכל פארה / לא עמד לעזרה

וביום הדרה / השחת תארי

עיני נובעה מים / מעמק שברי

איכה ישראל / ביום קרוא אל

וחיים שואל / ומהומה קבל

זקן ועולל / בדם מתגולל

וחגו חלל / אויב אכזרי

עיני נובעה מים / מעמק שברי

איכה אמהות / וילדות ונערות

בשבי מולכות / כבימי פרעות

ונפרצו גדרות / צאן ישרות

ופסקו מחולות / ונגינות משוררי

עיני נובעה מים / מעמק שברי

ואיכה אתמה / בורא רומה

עד אן אמה / תהיה מהומה

עד אן קומה / תשפל אדמה

ועתה קומה / להאיר נרי

ובעין רחמיך / תרפא שברי

ועיני הנובעת / תשקה בארי

קינה: איכה ישבה בדרך

נורית הירשפלד סקופינסקי (שודרת הטבח בקיבוץ נחל עוז)

איכה ישבה בדרך

ניר עז רבתי דם.

שדרות היתה כאלמנה,

קריה הלומה, ומי נאמנה?

איכה ישבה בדרך

בממ"ד

משפחה, ועוד אחת,

ועוד, ועוד אחת.

איכה ישבו בדרך

תצפיתניות רבתי עין,

ולא היתה הקשבה,

וישועה - אין.

איכה ישבו בדרך

צעירות וצעירים

במסתורי שוחות ושיחים.

פסקו רקודיהם,

ומי יחלצם?

איכה ישבו בדרך

חטופות וחטופים,

ועדין יושבים:

120 גברים, נשים, קשישים וילדים.

בכו בזכים בלילה,

דמעות על לחייהם,

ואין מנחם.

עינב רוזיאו

כנפים של בובה

פרוייקט שהתחיל לפני חג שבועות. הזמנו את הקהילה לאסוף חלקים קטנים של משחקים שאינם בשימוש. לאט לאט התאספו להם חפצים קטנים לפי צבעים. לקחנו דיקט עץ מהנגריה שעזרה בהתאמה למטרה. איריס כרמי ציירה וצבעה. בחג השבועות, בהפנינג החג לאחר הטקס, אחת התחנות היתה הדבקת החפצים על גבי הכנפיים. שיתוף הפעולה היה מבורך. עדיין נשארו עוד חפצים. יצרנו קשר עם אורטל מובילה של בית הילדים ג', קבוצת אלמוג, ומכאן הם המשיכו את העבודה. הכנפיים תלויות על קיר סמוך לספרייה. מוזמנים להתרשם ולהצטלם.

קבלות שבת

שתי קבלות שבת: אחת כבר היתה ואחת לפנינו -

ביום שישי זה 16.8 בשעה 17:00 במועדון.

היינו רוצות לראות יותר אנשים ומשפחות מגיעים/מגיעות לקבלת השבת, לשיר יחד, להיות יחד, במיוחד בימים האלה.

הסרט: "אולסי"

בחמישי 8.8 הוקרן במועדון הסרט "אולסי" פרי, והתקיימה שיחה עם אולסי עצמו ועם מפיק הסרט. בלטו בהשתתפותם נציגי הדור הצעיר, שנולדו שנים רבות אחרי תקופת הזוהר של הספורטאי, והיו נרגשים ונלהבים לא פחות ממי שעוד זכרו את הרגעים המרגשים מפעם.

הצגת הילדים "חבר מחליף חבר" נדחתה לסוכות. אנו נערכים לאירוע מתנפחים בבריכה בסוף הקיץ, ומקימים צוותים לחגים תשרי.